

KAARINA RIIKONEN RATKAISEE

**CRIME
TIME**

KUOLEMA CATWALKILLA

MARJA AARNIPURO

Marja Aarnipuro

Kuolema catwalkilla

Kaarina Riikonen ratkaisee, osa 7

Helsinki

© 2024 Marja Aarnipuro
Kannen ulkoasu Perttu Lämsä
Taitto Noora Ohvo

ISBN 9789523827592

Painopaikka, EU 2024

Mies astui saliin ryhdikkäänä ja seisahtui valokeilaan, täytyihän yleisön saada ihailta häntä kyllikseen. Väläytettyään tavaramerkkihymynsä eturivin katsojille hän lähti etenemään pitkin punaista mattoa gasellimaisen pehmein askelin. Pian jalat kuitenkin pettivät ja hän rojahti maahan kurkusta kuuluvan korinan saattelemana.

Luku 1

Tämä on ehkä kaunein tila, jossa olen koskaan ollut, Kaarina Riikonen ajatteli silmäillessään Ritarihuoneen juhlasuun puettua istuntosalia. Lasimaalauksin koristetuista ikkunoista ei näin maaliskuun alussa tulvinut auringonvalo, mutta kullanväristen kattokruunujen kirkas loiste korvasi puutteen.

Pitkien pöytien rypyttömiksi silitetyt liinat hohtivat valkoisina. Niiden päälle asetelluista kukkaköynnöskoristeista tulvi ilmoille huumavaa ruusun ja eukalyptuksen tuoksua. Pian vanhan valtiopäivärakennuksen salin pöytien ääreen saapuisi juhlavieraita, jotka levittäisivät pellavalautasliinat polviensa päälle ja siemailisivat kristallilaseistaan samppanjaa ennen kuin ryhtyisivät nauttimaan teestä ja korkeille kerrostarjottimille kauniisti asetelluista pikkupurtavista.

Kaarina nosti katseensa istuntosalin seinälle. Onhan tuossa krumeluuria kerrakseen, hän ajatteli silmäillessään niska kenossa vaakunoiden rivistöjä. Aatelissukujen tunnuskuvinäky näkyi kotkia, karhuja, hirviä, villisianpäitä, nuijamiehiä, haarniskoja, miekkoja ja kruunuja. Taidokkaasti maalatut vaakunakilvet hehkuivat värien runsautta, sinistä,

punaista, keltaista, kultaa, hopeaa ja kimallusta. Ja mitä kummaa tuo yksikin esitti? Hän yritti tihrustaa tarkemmin keskirivissä killuvaa sinipohjaista vaakunaa, jonka kohokuva muistutti leijonan päätä. Miksi ihmeessä eläin näytti kieltä?

Kaarina oli ennen työkeikkaa tutustunut Ritarihuoneen historiaan ja tiesi, että alkujaan aatelisvaakunat olivat olleet kilpiä, joiden perusteella ritarit oli kyetty tunnistamaan taistelukentillä ja erottamaan tavallisista sotilaista. Ritari-sana juontui ruotsin kielestä ja tarkoitti ratsastajaa. Aatelointi oli ollut palkinto hallitsijalle tehdyistä palveluksista, useimmiten ratsumiehen varustamisesta sotaan. Aatelisarvo oli tuonut saajalleen vaurautta, arvostusta ja valtaa.

Ajatus moisesta eriarvoisuudesta puistatti Kaarinaa, vaikka hän tiesikin, että sääty-yhteiskunta oli lakkautettu yli sata vuotta sitten ja että aateliston etuoikeuksista oli jäljellä enää vain vaakunat, sinettisormukset, komealta kalskahtavat sukunimet ja juhlat.

Aatelissuvuilla oli yksinoikeus järjestää häitään tässä upeassa goottilaisessa rakennuksessa. Täällä he myös pitivät kokouksiaan ja tanssiaisiaan. Tietävästi nuoret aateliset juhlivat tässä salissa myös Suomen itsenäisyyttä samaan aikaan, kun presidentti piti omaa vastaanottoaan parinsadan metrin päässä, sillä erotuksella, että Ritarihuoneen juhliin ei mediaa päästetty.

Pakkohan Kaarinan oli myöntää olevansa etuoikeutettu itsekkin. Tässä hän istuskeli työajalla korkeaselkäisellä, 1800-luvulta peräisin olevalla antiikkituolilla ja odotteli muotinäytöstä alkavaksi. Näytöstä, jonka katsomoon pääs-

täkseen hänen ei ollut tarvinnut maksaa mitään, mutta jonka lipuista muu yleisö oli pulittanut 175 euroa kappaleelta. Ilmaisesti sisäänpääsystä huolimatta hänellekin tarjoiltiin näytöksen aikana lasillinen samppanjaa, huumaavalta tuoksuvaa haudutettua teetä ja suloisia pikkupurtavia. Gluteenittomia, kuten Kaarina oli tarjoilijalle erikseen muistanut tähdentää.

Äkkiä Kaarina tajusi, ettei ollut ottanut yhtään kuvaa tässä upeassa miljöössä. Hän napautti puhelimensa kameran esiin ja käänsi sen selfie-asentoon. Kaarinasta oli kehkeytynyt melkoisen taitava selfieiden ottaja sen jälkeen, kun Veera-tytär oli pitänyt hänelle parin tunnin perehdytyksen aiheesta.

Kaarina kääntyi niin, että aatelisvaakunoiden rivistöt näkyivät taustalla, hymyili leveästi ja muisti jopa katsoa siihen kohtaan puhelinta, jossa kamera sijaitsi. Hän tarkasteli otosta tyytyväisenä. Onneksi hänen amerikkalainen ystävänsä oli opettanut, että heidän iässään kannatti hymyillä korvasta korvaan, jolloin kaikki kurtut muuttuivat naururypyiksi.

Kaarina latasi kuvan Facebookiin ja kirjoitti:

Töissä, mutta arvatkaa missä?

Peukkuja alkoi ilmestyä heti ja ensimmäinen jo kommentoikin:

Ritarihuoneella! Mitä sä siellä teet?

Muotinäytös, hän kirjoitti vastaukseksi.

Kaarina oli nähnyt toinen toistaan näyttävämmät muotiluomukset jo iltapäivän harjoituksissa, mutta janosi uusintakierrosta. Sateenkaaren väreissä loistavaa silkkiä, liehuvia helmoja, yllleistä samettia, elegantteja leikkauksia, kimmel-

täviä koruja ja korkeita kampauksia. Se kaikki kauneus oli hivellyt silmiä.

Kaarina oli viettänyt Ritarihuoneella koko sunnuntai-iltapäivän. Hänen tärkein tehtävänsä oli ollut haastatella Jutta Johanssonia, tunnetun teollisuussuvun miniää, joka leskeksi jäätyään oli päätenyt ison perheyrittäjän johtoon. Uuden asemansa vuoksi nainen oli palannut tyttäriin Nizzasta takaisin Suomeen ja kuului taas itseoikeutetusti Helsingin seurapiirien kermaan.

Juhlatoimikuntaan kuuluva Jutta Johansson oli lupautunut muotinäytöksen malliksi hyvästä syystä, sillä tilaisuuden tuotot tilitettäisiin lastensuojelutyöhön. Viisikymppiä kappaleelta maksavat arvat tekisivät taatusti kauppansa, olihan paikalle tulossa varakasta väkeä, jolle sataset olivat tippirahaa. Vapaaehtoistyötä tekevä naisporukka oli onnistunut suhteillaan myymään salin täyteen viimeistä paikkaa myöten ja haalimaan arpajaisvoitoksi timanttikoruja, matkalahjakortteja, kauneushoitoja, hotelliöitä ja seurapiirien suosiman taiteilijan tuhansien eurojen arvoisen maalauksen.

Perusteellisen harkinnan jälkeen Kaarinakin oli päättänyt ostaa yhden arvan. Päätös ei ollut helppo, sillä hänelle viisikymppiä oli summa, jolla saattoi ostaa perheelle kassilisen ruokaa. Kaarina oli kuitenkin päättänyt ottaa riskin ja satsata. Ties vaikka he pääsisivät Jarin kanssa kuhertelulomalle Kanarialle tai edes yhdeksi yöksi johonkin kotimaiseen hotelliin.

Hyväntekeväisyystilaisuus oli seurapiiritoimittajan aarreaitta, sillä näytöksen järjestelijöinä ja malleina oli Jutta Johanssonin ohella monta muutakin ykkösruvin julkkista. Kaarina olikin sopinut takahuoneessa hiuslakan ja

puuterinpölyn keskellä haastatteluajan uuteen suosioon nousseen laulajattaren kanssa.

Hän oli myös tunkenut itsensä tarjoiluhuoneeseen järjestysmiehen estelyistä huolimatta ja saanut puristettua cateringista huolehtivalta julkkiskokilta lupauksen lähiaikoina tehtävästä haastattelusta. Kaarina saattoi olla tyytyväinen päivän saldoon jo nyt, vaikka varsinainen tilaisuus oli vasta alkamassa.

Kaarina huomasi jo tottuneensa siihen, ettei Viikko-lehden hirviötoimituspäällikkö Malla Tuomi päästänyt häntä tekemään rikosjuttuja. Niiden sijaan nainen oli määrännyt Kaarinan seuraamaan julkkisten edesottamuksia, kulkemaan seurapiiritapahtumissa ja haastattelemaan viihdemaailman tähtiä, ”koska olet niin hyvä ihmisten kanssa”. Kommentti oli yksi niistä harvoista kehuista, joita Tuomi oli Kaarinalle suonut.

Eikä Kaarina seurapiireihin liittyviä työtehtäviä halveksunut, päinvastoin. Viihteellä oli hänen mielestään aina ollut tärkeä tehtävä ihmisten arjessa, joka saattoi olla ajoittain hyvinkin raskasta. Sitä paitsi hän oli oikeasti hyvä ihmisten kanssa ja viihtyi henkilöhaastattelujen tekijänä. Puheliasuudestaan huolimatta hän oli hyvä kuuntelija ja vaistosi herkästi ihmisten tunnetiloja. Hän osasi myötäillä niitä ja heittää keskusteluun oikeissa kohdissa omia kokemuksiaan saadakseen haastateltavat avautumaan lisää. Usein nämä huomasivatkin kertoneensa asioistaan huomattavasti enemmän kuin olivat alun perin suunnitelleet.

Siltikin rikosjutut olivat Kaarinan suurin intohimo. Hän kaipasi sitä kiihkeyttä, jonka nuoruuden kokemukset rikostoimittajana olivat tuottaneet. Aikuisiälläkin hän oli

päässyt muutaman kerran nauttimaan rikosjuttujen aiheuttamista adrenaliiniryöpyistä. Niitä hän janosi lisää.

Kaarina havahtui ajatuksistaan ja vilkaisi kännykkänsä kelloa. Puoli viisi. Noustessaan hän tunsu alaselässä ilkeän vihlaisun. Jalat olivat kuin mitkäkkin tukit. Hemmetti vieköön, hän oli istunut liian pitkään paikoillaan. Vaihdevuosien myötä liikkeelle lähtö alkoi olla yhtä luistavaa kuin rollaattorin kanssa köpöttelevillä vanhuksilla. Nyt ei kuitenkaan auttanut murehtia vanhenemista tai muutakaan, sillä hänen pitäisi etsiä käsiinsä valokuvaaja. Tilaisuuden alkuun oli vain puoli tuntia, ja heidän täytyisi ehtiä kuvata ja jututtaa vieraita Viikko-lehden seurapiiripalstaa ja nettisivuja varten.

Seurapiirikeikatkaan eivät olleet kuten ennen. Aiemmin viikkolehtien toimittajat saattoivat rauhassa viipyä tilaisuuksissa niin pitkään kuin huvitti, sillä jutut naputeltiin valmiiksi vasta maanantaina ennen lehden kiinni menoa. Nykyään sunnuntaikeikoilta ei ehtinyt seuraavan viikon painettuun lehteen yhtään mitään, sillä Viikko-lehti lähti painoon jo perjantaina. Syynä aikataulun aikaistukseen oli monimutkainen vyyhti, johon liittyi postin ja painolaitosten hinnankorotuksia ja paperin saatavuusongelmia. Kaarina ei ollut jaksanut perehtyä aiheeseen tarkemmin, mutta sen hän tiesi, että juttujen ajankohtaisuus kärsi, kun lehti viipyi painoreissulla lähes viikon ennen kuin se jaettiin tilaajille.

Verkon kylymätön kita sen sijaan vaati alituisen tuoretta sisältöä. Jutut kirjoitettiin valmiiksi välittömästi iltakeikkojen jälkeen. Ne piti myös syöttää kuvineen verkkojulkaisujärjestelmään, jonka kanssa Kaarina ei ollut

vieläkään päässyt kunnolla sinuiksi. Tänäkin iltana hän joutuisi taatusti turvautumaan päivystävän deskiläisen apuun saadakseen juttunsa julkaistua.

Kaarina löysi Riitta Korkiakosken Ritarihuoneen juhlalisen portaikon ylätasanteelta nojaamasta taidokkaasti taot- tuun kaiteeseen, jonka messinkipäällys oli kiillotettu niin hohtavaksi, että siitä saattoi peilata itseään. Valokuvaaja oli valinnut tähytyspaikakseen kohdan, jossa yksikään saapu- jista ei pääsisi hänen haukankatseensa ohi huomaamatta. Täysverinen ammattilainen, Kaarina ajatteli katsellessaan boheemin tyylikkääseen maksimekkoon pukeutunutta kolmi- kymppistä naista.

Kilpailevien medioiden työpareja ei näkynyt. He olivat ilmeisesti jääneet ala-aulaan päivystämään. Kaarinasta hei- dän oma sijaintinsa oli parempi, sillä aulaassa vieraat vasta riisuivat päällystakkejaan, tungeksivat narikkaan ja suun- nistivat saniteettitiloihin kohentamaan ulkoasuun. Vasta kavutessaan punaisella matolla vuorattuja portaita yläker- taan julkkikset olivat valmiita astumaan kameran eteen.

Riitta hymyili huomattuaan Kaarinan.

– Onko tullut vielä ketään? Kaarina kysyi tarkoittaen jotakuta lehden kannalta merkittävää julkkista.

– Pari tyrkkyä kansanedustajaa, Riitta totesi olkiaan ko- hauttaen.

Kaarina asettautui kuvaajan taakse niin, ettei häiritsisi tämän työtä, mutta näkisi kuitenkin tulijat ja pääsisi py- säyttämään heistä kiinnostavimmat. Pian hän erotti por- taikosta jotain tuttua. Kuvaajaankin tuli eloa.

– Moi Leena! kuvaaja tervehti mustaan herramalliseen housupukuun pukeutunutta naista, joka nousi portaita huo-

mattavan hoikka teinityttö rinnallaan. Nainen hymyili le-
veästi Riitan nähdessään. Kaarinakin tunnisti tulijat.

Siinä olivat Jutta Johanssonin elämänkumppani taide-
valokuvaaja Leena Komi sekä Jutan kolmetoistavuotias ty-
tär, jonka Kaarina oli tavannut muutama vuosi takaperin
uusperheen Nizzan huvilalla. Jutan rakastettu oli näemmä
pitänyt Julialle seuraa sillä välin, kun äiti valmistautui näy-
tökseen.

– Hei Julia, Kaarina tervehti tyttöä. – Tulitko katso-
maan, kun äitisi sähköily punaisella matolla?

– Joo kai, tyttö vastasi huulet mutrulla ja jatkoi:
– Minäkin olisin halunnut malliksi, mutta tässä näyttökses-
sä ei kuulemma ole lasten vaatteita. Ihan kuin minä sellaisia
pukisin päälleni!

Kaarina katseli yrmeää teiniä, miljoonaomaisuuden pe-
riijää, joka saisi täysi-ikäiseksi tullessaan hallintaansa puolet
suuren teollisuusyrityksen osakkeista ja äänivallan sen halli-
tuksessa. Kolmessa vuodessa Julia Johansson oli muuttunut
kultakiharaisesta pikkutyöstä pitkänhuiskeaksi nuoreksi
neidoksi, jonka hiukset olivat trendikkäästi piikkisuorat ja
jonka nahkapusakan alta näkyvä toppi jätti vatsan paljaaksi
ja hädin tuskin peitti nupullaan olevat rinnat.

En ikinä olisi antanut Veera-Kaisan pukeutua tuossa iäs-
sä noin paljastavasti, Kaarina paheksui mielessään, muttei
antanut tuntemustensa näkyä pyytäessään parivaljakkoa
seinustalle kuvattavaksi.

– Miltä Suomessa asuminen tuntuu Nizzan jälkeen?
Kaarina kysyi, kun kuvat oli otettu.

– Kylmää ja pimeää, Julia tuuskahti alahuuli töröllään.
Leena Komi kiirehti pehmentämään teinin purkausta:

– Olemme kotiutuneet oikein hienosti ja arkikin alkaa jo sujua. Minulla on muuten toukokuussa näyttely galleria Barréssa Bulevardilla, sen voisit pistää kuvatekstiin.

Kaarina pidatti henkeä, jotta suusta ulos pyrkivä pureva kommentti ei pääsisi ilmoille. Oli aina yhtä ärsyttävää, kun julkkikset yrittivät käyttää mediaa mainoskanavanaan. Vaikka toisaalta, tietynlaista kaupankäyntiähän tämä kaikki oli. Kerro minulle mehevä juttu yksityiselämästäsi, niin minä mainitsen lehdessä seuraavan levysi, näyttelysi tai elokuvasi, Kaarina ajatteli. Leena Komille hän sirkutti:

– Voi miten kiinnostavaa. Muista sitten kutsua meidät avajaisiin. Ihanaa näytöstä teille!

Kaksikon mentyä Kaarina kääntyi kohti Riittaa ja irvisti. Seurapiiritilaisuuksien edellyttämä hunajainen käytös istui hänelle yhtä hyvin kuin kapea korkosandaali norsun jalkaan.

– No nyt! Katsohan, kuka tuolta tulee, Riitta sanoi portaikkoon tähyillen.

Kaarina kääntyi ja näki uljasryhtisen naisen nousevan portaita harmaassa housupuvussaan suurikuvioinen kashmirhuivi harkitun huolettomasti olalle heitettynä. Huivin reunaan kiersi näyttävä teksti mustin kirjaimin: Dior. Tulijan polkkapituinen punertava tukka hohti niin, ettei kampaajan käsittelystä voinut olla montakaan päivää.

– Anteeksi, Kaarina sanoi naisen ehätettyä ylätasanteelle.

Daniela Nylund seisahtui ja sanoi kohteliaasti:

– Niin? Voinko olla jotenkin avuksi?

Kaarina esittäytyi ja pyysi naista asettumaan kuvattavaksi.

– Ilman muuta, Nylund vastasi.

Kaarina tuuletti mielessään, sillä hänen haaviinsa oli uinut todella iso kala. Daniela Nylund oli yksi Suomen rikkaimmista naisista ja hän esiintyi julkisuudessa vain ani harvoin.

– Onko teillä joku yhteys illan teemaan vai oletteko täällä kauniiden vaatteiden vuoksi? Kaarina kysyi.

– Olen tukenut lastensuojelutyötä jo vuosia ja siksi halusin tulla tännekin, nainen vastasi ja lisäsi: – Muotia en niinkään seuraa. Pysin pukeutumaan ajattomasti ja kestävästi. Tämäkin housupuku on toistakymmentä vuotta vanha.

Kaarina kirjoitti kynä viuhuen muistiinpanoja ja sanoi sitten:

– Ihailtava asenne. Kiitos paljon ja oikein hyvää iltaa teille.

Naisen mentyä Riitta käänsi Kaarinan huomion takaisin alemmas portaikkoon kysymällä:

– Eikö tuo ole se sinun somekomistuksesi?

Valkoinen puvuntakki ja sen alle puettu samanvärinen t-paita korostivat kasvojen rusketusta ja loivat upean kontrastin lähes mustille hiuksille. Tulijan asu farkkuineen ja valkoisine tennareineen oli karkeassa ristiriidassa italialaisten mittatilauspukujen kanssa, joita useimmilla miehillä oli yllään, mutta tahallisesta etikettivirheestä huolimatta nuori mies näytti paremmalta kuin kukaan.

Jimi Ylätalo, Kaarina totesi tyrmistyneenä. He ovat siis sittenkin edelleen yhdessä!

Kaarina oli tavannut aiemmin päivällä takahuoneessa Instagram-vaikuttaja Jennifer Kuulaan, yhden hyväntekeväisyysnäytöksen vetonauloista. He olivat vaihtaneet

muutaman sanan, mutta Kaarina ei ollut tullut kysyneeksi mitään Jenniferin miesasioista eikä varsinkaan Jimistä. Hän oli ilman muuta olettanut, että somevaikuttaja olisi jättänyt komistuksen sen jälkeen, kun poliisi oli kiinnostunut tämän bisneksistä. Kaikesta päätellen näin ei ollutkaan käynyt. Tyhmä valinta muuten niin fiksulta Jenniferiltä, Kaarina harmitteli. Hän vielä polttaa näppinsä tuon tyyppin kanssa.

Jimi Ylätalo kutsui itseään kiinteistöalan yrittäjäksi, vaikka oli tiettävästi vain rakennuttanut kaksi omakotitaloa, joista toisessa hän itse asui. Miehen rakennusbisnes vaikutti lähinnä kulissilta, ja poliisi epäilikin Ylätalon sekaantuneen rahanpesuun, steroidikauppaan ja ties mihin muihin hämărăhommiin. Kaarina oli kirjoittanut miehen touhuista Viikko-lehteen, kun asiat olivat alkaneet paljastua. Talousrikostutkinta oli kuitenkin hidasta eikä syytteitä ollut vielä nostettu, joten Ylätalo oli edelleen vapaalla jalalla ja patsasteli näemmä pokkana median eteen hyväntekeväisyystilaisuudessa.

– Hei Jimi, Kaarina sanoi hämmentyneenä. – Tulisitko meille kuvaan?

Nuori mies vilkaisi kiinnostuneena äänen suuntaan, mutta nähtyään Kaarinan hän tokaisi:

– Tämän mä jätän väliin.

Sitten Ylätalo teki jotain yllättävää. Hän ei jatkanutkaan muun juhlaväen tavoin matkaansa valiokuntahuoneen kautta juhlasaliin, vaan kääntyi vastakkaiseen suuntaan. Kun Kaarina tajusi, että mies oli menossa mallien, meikkaajien, kampaajien ja pukijoiden miehittämään takahuoneeseen, hän ei voinut olla puuttumatta asiaan.

– Ei sinne saa mennä! hän huusi miehen perään, mutta sai vastaukseksi vain mitätöivän kädenheilautuksen.

– Voi paska, mikä öykkäri, Kaarina ärähti.

– Mikä sille tuli? Riitta kysyi ihmeissään. – Miksei se suostunut kuvaan?

– Ei tainnut oikein tykätä minun jutustani siinä luolamiehen tapauksessa, Kaarina mutisi.

– Ai, no ei se mitään, kuvaaja lohdutti. – Me saadaan ihan tarpeeksi kuvia ilman häntäkin.

Kaarina ei ehtinyt murehtia Ylätalon ynseää käytöstä kauempaa, sillä hän näki massiivisen kattokruunun alla jotain huomattavasti kiinnostavampaa. Portaita nousi raamikas kuusikymppinen mies, joka kantoi uljaana poliisin juhlaunivormua.

– Anton! Kaarina huudahti. – Mitä sinä täällä teet?

– Kas vain, minun suosikkitoimittajani, rikosylikomissario Anton Koivunen lausahti tuttu pilke pähkinänruskeissa silmissään. Sitten hän tarttui Kaarinan käteen ja painoi sille viipyilevän suudelman.

Kaarina karahti punaiseksi tuntiessaan kämmenselällään miehen pehmeiden huulten kosketuksen. Vatsanpohjassa juoksi sata ihanaa muurahaista, mutta samassa Kaarina tajusi myös kuuman aallon tekevän tuloaan. Kunpa Anton ei huomaisi hänen kasvojensa punoitusta tai hikikarpaloita hiusrajassa. Komea rikospoliisi oli Kaarinan heikkous. Mies sai joka kerta hänen konseptinsa sekoamaan.

– Mihin sinä Saaran jätit? Kaarina sai soperretuksi.

– Hänellä oli jotain muuta menoa, Koivunen vastasi epämääräisesti ja kertoi sitten tulleen hyväntekeväisyysnäytökseen valvomaan arpajaisten laillisuutta.

– Olen kai jonkinlainen ohjelmanumero, poliisimies naurahti. – Vaativat, että laitan juhlaunivormun päälle.

Antonia katsellessaan Kaarina ymmärsi juh latoimikunnan vaatimusta oikein hyvin. Sitten hän muisti.

– Tänne tuli muuten äsken yksi poliisiin vanha tuttu.

– Kuka? Anton Koivunen kysyi kulmat koholla.

– Jimi Ylätalo, Kaarina vastasi ja lisäsi närkeästyneensä:

– Ja painui suoraan takahuoneeseen, vaikkei sinne saa mennä.

MURHA PUNAISELLA MATOLLA

Kun kaikkien tuntema galleristi kuolee muotinäytöksen catwalkille, toimittaja Kaarina Riikonen on aitiopaikalla valmiina penkomaan murhatapausta.

Helsingin kerma kuohahtaa, kun hyväntekeväisyysmuotinäytöksen päätähti myrkytetään Ritarihuoneen kristallikruunujen alla. Seurapiiritilaisuudessa vieraana ollut rikosyli komisario Anton Koivunen ottaa kaoottisen tilanteen haltuun ennen kuin paniikki ehtii päästä valloilleen.

Mukana tilaisuudessa ollut Viikko-lehden toimittaja Kaarina Riikonen pääsee penkomaan murhatapausta tuoreeltaan. Hän hyödyntää suhteitaan ja käyttää sekä soveliaita että arveluttaviakin keinoja päästäkseen perille murhatyön tekijästä.

Murhamysteeriin liittyy niin degeneroitunut aatelissuku kartanoineen, uuteen suosioon noussut iskelmälaulaja kuin Michelin-tähdellä varustettua ravintolaa pitävä julkkiskokki.

Kuolema catwalkilla on Kaarina Riikonen -ratkaisee dekkarisarjan seitsemäs, itsenäinen osa, jonka vauhdikkaissa käänteissä käsitellään myös vakavampia teemoja kuten nöyryyttämistä ja ikääntyvien työntekijöiden ongelmia.

**CRIME
TIME**